

Strona pozwana: Komisja Europejska

konkurencji i stwierdziła, że Feralpi Holding uczestniczyła w tym naruszeniu. Komisja naruszyła tym samym art. 65 EWWiS i dokonała błędnej oceny okoliczności faktycznych.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności spornej decyzji;
- uchylene lub obniżenie grzywny nałożonej mocą spornej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Wreszcie skarżąca potwierdza, że strona pozwana błędnie ustaliła wysokość grzywny.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz. U. L, z dnia 4.1.2003. s. 1)

Zarzuty i główne argumenty

Feralpi Holding podnosi następujące zarzuty:

- naruszenie zasady kolegialności w zakresie w jakim Komisja nie poddała uwadze kolegium komisarzy tekstu projektu spornej decyzji zawierającego konieczne elementy faktyczne i prawne;
- błędna podstawa prawna. Skarżąca jest zdania, że Komisja nie mogła oprzeć spornej decyzji, która stwierdza naruszenie art. 65 traktatu EWWiS na rozporządzeniu 1/2003 (¹) w momencie gdy traktat ten utracił moc obowiązującą;
- naruszenie prawa do obrony. Skarżąca podnosi w tym zakresie, że Komisja nie zakomunikowała jej stawianych zarzutów uniemożliwiając jej skorzystanie ze służącego jej prawa do obrony. Komisja ponadto zastosowała wobec Feralni Holding niestosowne terminy uniemożliwiające jej wykonanie prawa dostępu;
- naruszenie kryteriów przypisania naruszenia. Zdaniem skarżącej komisja błędnie przypisała naruszenie Feralpi Holding, nie biorąc pod uwagę zmian w strukturze spółki, które nastąpiły w tym czasie;
- skarżąca twierdzi ponadto, że nie uwzględniając faktu, że pręty zbrojeniowe do betonu i inne towary wytwarzane przez przemysł hutniczy, takie jak dźwigary i kable są wzajemnie zastępowalne, Komisja błędnie zdefiniowała dotknięty rynek i pominęła bez uzasadnienia jego wymiar wspólnotowy;
- skarżąca ponosi również, że Komisja zakwalifikowała badane zachowanie w decyzji o pojedynczym, złożonym i trwałym naruszeniu przepisów wspólnotowych w dziedzinie

Skarga wniesiona w dniu 18 lutego 2010 r. — Xeda International i Pace International przeciwko Komisji

(Sprawa T-71/10)

(2010/C 100/92)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Xeda International (Saint Andiol, Francja) i Pace International LLC (Seattle, Stany Zjednoczone Ameryki) (przedstawiciele: C. Mereu i K. Van Maldegem, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji całością kosztów tego postępowania,
- podjęcie wszelkich środków, które Sąd uzna za niezbędne.

Zarzuty i główne argumenty

W swej skardze skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji nr 2009/859/WE z dnia 30 listopada 2009 r. dotyczącej niewłączenia difenyloaminy do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG oraz cofnięcia zezwoleń na środki ochrony roślin zawierające tę substancję [notyfikowanej jako dokument nr C(2009) 9262] (Dz.U. 2009 L 314, s. 79).

Skarżące utrzymują, że w skutek zaskarżonej decyzji pierwsza skarżąca nie będzie dłużej mogła sprzedawać w Unii Europejskiej difenyloaminy i produktów na bazie difenyloaminy oraz że z dniem 30 maja 2010 r. utraci rejestracje produktów w państwach członkowskich.

Skarżące podnoszą, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem gdyż opiera się na błędnej pod względem naukowym i prawnym ocenie difenyloaminy. Zdaniem skarżących narusza ona Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz prawo wtórne UE.

W konsekwencji skarżące twierdzą, że zaskarżona decyzja zakazuje wykorzystywania difenyloaminy w środkach ochrony roślin na podstawie trzech zagrożeń wspomnianych w jej motywie 5, z których każde było odpowiednio potraktowane przez skarżące lub nie stanowiło zagrożenia uzasadniającego niewłączenie.

Ponadto skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła ich prawo do obrony, ponieważ uniemożliwiła im oparcie się na możliwości wycofania i ponownego złożenia nowej dokumentacji, przy wykorzystaniu dłuższego okresu stopniowego wycofywania, jak miało to miejsce w przypadku innych substancji objętych tym procesem regulacyjnym.

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydane w dniu 15 grudnia 2009 r. w sprawie F-8/09, Apostolov przeciwko Komisji, wniesione w dniu 17 lutego 2010 r. przez Svetoslava Apostolova

(Sprawa T-73/10 P)

(2010/C 100/93)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Svetoslav Apostolov (Saarwellingen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat D. Schneider-Addae-Mensah)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) w sprawie F-8/09 z dnia 15 grudnia 2009 r.;

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej zawartej w piśmie z dnia 23 października 2008 r.;

— nakazanie Komisji Europejskiej i jej wyspecjalizowanym służbom, głównie Europejskiemu Urzędowi Doboru Kadr (EPSO) zaliczenia jako prawidłowych odpowiedzi udzielonych przez wnoszącego odwołanie na pytania 9, 30 i 32 testu umiejętności z dnia 14 grudnia 2007 r.;

— ewentualnie, umożliwienie wnoszącemu odwołanie ponownego przystąpienia do testu;

— tytułem żądania ewentualnego w stosunku do żądań drugiego, trzeciego i czwartego odesłanie niniejszej sprawy do Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania w niniejszej instancji i postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

W drodze niniejszego odwołania wnoszący je zmierza do uchylenia postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (SSP) z dnia 15 grudnia 2009 r., wydanego w sprawie F-8/09 Apostolov przeciwko Komisji, którym SSP odrzucił jako niedopuszczalną skargę mającą na celu stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 21 października 2008 r., którą Europejski Urząd Doboru Kadr (EPSO) oddalił jego zażalenie na decyzję z dnia 25 kwietnia 2008 r. informującą go o tym, że ocena uzyskana przez niego na teście kwalifikującym przeprowadzonym w ramach zaproszenia do wyrażenia zainteresowania EPSO/CAST27/4/07 nie była wystarczająca aby umieścić go w wykazie kandydatów spełniających warunki.

Celem uzasadnienia odwołania wnoszący je podnosi zasadniczo, że brak było jasności w przedmiocie terminu na wniesienie skargi i dlatego nieprawidłowość, do której doszło podlega usprawiedliwieniu, co powoduje, że skarga wniesiona przez wnoszącego odwołanie do Sądu do spraw Służby Publicznej w dniu 9 lipca 2009 r. była dopuszczalna.

Wnoszący odwołanie podnosi również, że EPSO dopuścił się oczywistego błędu w ocenie określonych odpowiedzi udzielonych przez niego w ramach testów kwalifikujących przeprowadzonych w związku z zaproszeniem do wyrażenia zainteresowania EPSO/CAST27/4/07. Wnoszący odwołanie podnosi następnie, że dla celów zagwarantowania prawidłowości postępowania kwalifikującego EPSO obrał całkowicie błędny sposób sprawdzenia umiejętności kandydatów.